

[Nikoline Winther.]

tænke sig, at Kahytsjomfruer er Forsørgere. Det er blevet mig sagt, at visse Rederier har haft den Praksis fortrinsvis at ansætte Enker efter forliste Sømænd som Kahytsjomfruer i Skibe, og paa store Dampere, hvor man har Oldfruer, kunde de ogsaa faa saadanne Pladser. Det er indlysende, at ved Invaliditet trænger disse Kahytsjomfruer lige saa selvfølgeligt som deres mandlige Kolleger til al den Hjælp og Støtte, som kan ydes dem.

Det er en Forbedring af Loven, at den een Gang erhvervede Hædersgave kan bibeholdes, selv om vedkommende genvinder noget af sin Førlighed, og det hilser jeg med Tilfredshed.

At Værdighedsgrænsen er trukket lidt skarpere op, baade for de søfarende selv og deres Enker, finder jeg ogsaa kun ret og rimeligt.

Jeg skal ellers ikke gaa i Detailler, men kan paa mit Partis Vegne tilsige velvillig Støtte til Lovforslagets Fremme. Det er i sin Orden, at Rigsdagen udtrykker sin Taknemmelighed og Anerkendelse over for de Folk, der har vovet Trøjen, ved at vise dem den Hæder, dette Lovforslag er Udtryk for.

De af den højtærede Handelsminister omtalte Bestræbelser for at skabe bedre Vilkaar i det hele for Sømændene ser jeg paa med Glæde. Jeg vil regne med, at man, efterhaanden som der bygges nye Skibe, ligesom Tilfældet er med nye Huse, vil forsøge at gøre dem mere hygiejniske og velindrettede, saa at de bliver bedre at leve i og sejle med, og jeg vil ønske, at den Landsindsamling, der nu forberedes, maa indbringe saa meget, at de Sømændshjem, der nu ligger i Ruiner, som Fugl Fønix maa rejse sig af Asken til Gavn for den danske Sømændsstand. Det er en af de Ting, vi vil gavne og glæde Sømændene med.

P. A. Poulsen (Stenderup): Da Lov Nr. 93 af 20. Marts 1940 om Udbetaling af Hædersgaver til danske Sømænd og Fiskere og deres efterladte var til Behandling her paa Rigsdagen, var man fra alle Sider enig om at give den enstemmig Tilslutning for derved at vise, hvor højt man skattede den Indsats, der er blevet gjort af vore Sømænd og vore Fiskere, og hvor gerne man vilde være med at lindre lidt der, hvor Ulykken indtraf og Forsørgeren enten maatte blive derude eller kom hjem som Invalid med stærkt formindsket Arbejdskraft.

Da Loven blev vedtaget, tænkte vi vel næppe paa, at vore Sømænd og Fiskere

skulde komme ud for saa mange Farer og Ulykker, som Tilfældet blev. Men der er en Ting, vi aldrig har kendt til, nemlig at vore Søfolk og Fiskere ophørte at udøve deres Pligt derude paa Havet paa Grund af de Farer, der lurede paa dem, og de var mange. Jeg har et eller andet Sted set en Opgørelse over Tabene i Krigsperioden; om den Opgørelse helt holder Stik, ved jeg ikke, men der berettes, at 41 pCt. af Danmarks Skibstonnage er gaaet tabt under Krigen. Tallet paa dem, der er omkommet ved Skibsforlis, er vel ikke helt gjort op, men man nævner, at 1 300 af Havets Sønner blev derude. Det er et stort Tab for en lille Nation; det er, hvad en enkelt Stand inden for vort danske Samfund bragte som Offer. Det er derfor ikke saa underligt, at der atter paa Rigsdagens Bord ligger et Forslag til Lov om visse Hædersgaver til danske søfarende og Fiskere og deres efterladte, og den højtærede Handelsminister fortjener Ros, fordi han nu, da vi er Herrer i vort eget Hus og ikke længere skal frygte, at den klamme Nazi-Haand lægges paa vore Sager, atter kommer med Loven af 20. Marts 1940 om Udbetaling af Hædersgaver til danske Sømænd og Fiskere og deres efterladte for at faa foretaget visse Ændringer, hvorved Loven bliver mere fyldestgørende. Jeg tænker saaledes paa, at den Bestemmelse, hvorefter en Sømænd eller Fisker, der under Krigsforlis var blevet Invalid og derfor var berettiget til at faa en Hædersgave til sig og sine, atter kunde miste den, hvis hans Invaliditet senere formindskedes, nu bortfalder. Jeg er ogsaa glad for, at Handelsministeren kommer med en ny Lov, som gaar Haand i Haand med den tidligere.

Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Paragraffer. Alting er jo egentlig saa vel belyst baade gennem den højtærede Ministers klare Forelæggelsestale i dette og det andet høje Ting og gennem Spørgsmaal, der er blevet stillet og besvaret i det andet høje Ting. Hvad jeg gerne vil fremhæve, er, at Lovforslaget markerer, at vi tænker paa de Søfolk, der satte Livet til saa at sige i Frihedskampen, idet de ved de Allieredes Side kæmpede for Verdens og dermed ogsaa Danmarks Befrielse fra det nazistiske Tyranni. Man kan egentlig godt sige, at vore Søfolk blev Fortroppen af vore Frihedskæmpere.

I § 3 bestemmes, at saafremt Personer, der er berettigede til at modtage en Hædersgave, maatte være afgaaede ved Dø-